

ÔSMA NEDEĽA CEZ ROK C

Stať, ktorú ste si buď prečítali, alebo vypočuli, hoci nie je dlhá, ale je bohatá na myšlienky, o ktorých by sme mohli dlho rozmýšľať. Mňa osobne najviac zaujalo napomenutie Pána Ježiša, aby sme si vyhodili brvno zo svojho oka a potom vybrali smietku z oka bližneho. Úprimne a pokorne si povedzme, že sa v tejto oblasti najviac prehrešujeme. Každý z nás je len človek, každý z nás má svoje chyby. Nieкто väčšie, nieкто menšie, a preto nikto z nás nie je na sto percent dokonalý. V každom človekovi je dajaká smietka. Niektorí ľudia však nevidia v sebe zlo. A keďže v sebe zlo nevidia, tak proti svojmu zlu ani nebojújú. A pretože majú v sebe nutkanie bojovať proti zlu, tak proti nemu bojújú v iných, lebo zlo v iných vidia. Čítal som veľmi trefné poučenie, v ktorom duchovný spisovateľ napísal takéto prirovnanie: „Naše oči rady používajú „ďalekohľad“, ktorý zväčšuje predmety, ak na ne hľadáme z jedného konca a znižuje ich, ak na ne hľadáme z druhého konca ďalekohľadu. Keď ide o naše vlastné chyby, tak by sme mali zväčšovacie šošovky obrátiť na ne a nie na chyby druhých.“

Ako vidíme, že Pán Ježiš v dnešnom evanjeliu kladie veľký dôraz na to, aby človek videl zlo v sebe. Preto obrazne povedal, že si má človek najprv vyhodit' brvno zo svojho oka. Vtedy sa jeho oko očistí a začne správne vidieť aj bližneho a bude vedieť z jeho oka vybrať smietku. Máme teda od Pána Ježiša dôležitú úlohu, a to spoznávať zlo v sebe a premáhať ho. Podľa Ježišovej nauky náš život až vtedy nadobudne cenu, keď budeme v sebe spoznávať zlo a keď sebaovládáním, sebaapremáhaním a sebakontrolou zlo v sebe premôžeme, aby sme sa stali podobnými Pánu Ježišovi. A ako to urobíme? Veľmi dôležité je, dávať si pozor na jazyk, čo o kom poviem. Žartovne, ale aj pravdivo sa hovorí, že jazyk je najnebezpečnejší úd na ľudskom tele, preto je zavretý za dvoma bránami – zubami a perami. Ďalej je dobré každý večer si spytovať svedomie a najmä si kriticky v sebe všímať, komu som dnes svojím jazykom ublížil a o kom som čo povedal.

V čom sa ľudia najviac prehrešujú v tejto oblasti? Sú to zvlášť dva hriechy, ktoré si často ľudia mýlia. Je to ohováranie a osočovanie. Obidva tieto hriechy sú útoky na ľudskú dôstojnosť a na dobré meno človeka. Vtedy ohováram bližneho, keď o ňom pred druhými - a podotýkam - mimo neho hovorím síce pravdivo o jeho chybách, a to preto, aby si tí, ktorí ma počúvajú, o ňom urobili zlú mienku, ktorú dovtedy takú nemali. Osočovanie je veľmi ťažký hriech. Osočujem vtedy, keď pred druhými zlomyselne vymyslím nejakú chybu a hovorím o nej pred druhými preto, aby som mu ublížil. Takto takého človeka pripravím o česť a dobré meno, keď si dotýční, ktorí to počuli, o ňom zmenia mienku a v ich očiach ostane ako zlý človek. Dá sa takéto ublíženie napraviť? Ohováranie áno, keď to pred dotýčnými, pred ktorými som ohováral, odvolám, ale osočovanie sa napraviť z ľudského hľadiska nedá. Prirovnám to k príkladu, ktorý nám na prednáškach morálnej teológie povedal profesor. Predstavte si človeka, ktorý vynesie na kostolnú vežu páperový vankúš, na veži ho roztrhne a páperie vypustí po vetre. Potom zbehne z veže a chce všetko perie pozbierať späť. Podarí sa mu to? Nikdy. Tak je to aj s človekom, ktorého by sme osočovaním pripravili o česť a dobré meno, že už mu ho nikdy nevrátime.

Ešte raz zdôrazním, ako je veľmi dôležité si dať pozor čo, kde, kedy a o kom poviem. Nie sa nám preto v tejto chvíli Ježišova požiadavka - *vyhod' brvno zo svojho oka* - nestáva príjemnejšou a prít'azlivejšou? A či necítíme niekedy výčitky svedomia za to, že sme vybrali smietku z oka svojho bližneho, či už ohováraním, osočovaním, nactiut'ňaním a že sme vo vlastnom oku brvno nevideli? Prosme: „Pane, odpusť mi!“

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.